

[Krag.]

særlig vanskeligt for dem at udrede normal Husleje". Og da den højtærede Minister jo gennem Lovforslaget, hvad jeg ganske billiger, har sikret sig en væsentlig Indflydelse paa hele det Byggeri, der her er Tale om, vilde der jo ikke være det allerfjerneste i Vejen for, at den højtærede Minister kunde sige som saa — der er intet i Loven, der vilde forhindre ham deri — først og fremmest skal der naturligvis være Adgang for de børnerige Familier, men dernæst skal de fattige, som er udelukket ved den Tekst, der nu findes i Loven, have Adgang til tilsvarende Begunstigelser, for saa vidt der er Plads til dem. Det er der ikke det fjerneste i Vejen for, og havde den højtærede Minister haft Forstaaelsen af hele denne Side af Sagen, kunde han jo have sagt til os i Stedet for at afvise vort Forslag: Jeg ønsker det saaledes formet, at der først og fremmest skal være Plads for de børnerige Familier, og hvad der saa i øvrigt er til Raadighed inden for dette Byggeri, kan ogsaa stilles til Disposition for saadanne fattige som dem, jeg her taler om, ligesom Kommunalbestyrelsen, som vi jo ogsaa har stillet Forslag om, skal kunne, hvor den finder Forholdene taler derfor, yde saadanne økonomisk svage Familier en vis Huslejenedsættelse, dog mindre end den, de børnerige kan faa. Havde den højtærede Minister haft Spor af Forstaaelse af den sociale Betydning af en saadan Ændring af Lovgivningen, som der her er Tale om, kunde vi med største Lethed være kommet overens. Men den højtærede Minister afviser med Tilslutning fra Regeringspartierne det hele, hvorefter den højtærede Minister her staar op og angriber os for at have villet hindre, at man i det Omfang, som er ønskeligt, kommer børnerige Familier til Hjælp. Jeg synes ikke, det er en fair Diskussionsform, højtærede Hr. Minister.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede Medlem Hr. Krag har Ret i, at det ærede Medlems Ændringsforslag side-stillede andre fattige Familier med de børnerige Familier. Fuldkommen rigtigt; det var det ærede Medlems Ændringsforslag. Men det er det, Regeringspartierne ikke ønsker. Vi ønsker at give de børnerige Familier en Fortrinsstilling; det er Sagen (*Krag*: Det kan de saa udmærket faa). Nej, det kan de ikke, højtærede Medlem. Det, som det ærede Medlem ikke har lagt Mærke til ved Udarbejdelsen af dette Forslag, er, at det ærede Medlems Parti ikke udvider Antallet

af Lejligheder, som i det hele taget kan anvendes paa dette Omraade. Efter det ærede Medlems Ændringsforslag vilde Af-snittet komme til at lyde som følger: „Det er en Betingelse for, at der kan ydes Laan efter nærværende Lov, at en passende Del af de paagældende Byggeforetagenders Lejligheder indrettes som Bolig for børnerige Familier“, og saa føjer det ærede Medlem til: „og for saadanne rolige og respektable Familier, hvis økonomiske Forhold gør det særlig vanskeligt for dem at udrede normal Husleje“. Altsaa, en vis Procentdel af det samlede Antal Lejligheder kan stilles til Raadighed for begge Kategorier af Familier, medens jeg har foreslaet, at disse Lejligheder alene skal stilles til Raadighed for børnerige, vanskeligt stillede Familier; det vil sige, naar det ærede Medlems vanskeligt stillede Familier uden Børn gaar ind, bliver der saa meget færre Lejligheder til de børnerige. Det er klart, og det ærede Medlem maa ikke bruge Ordet unfair i denne Forbindelse, for intet Menneske kan forstaa det paa anden Maade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Nej, det nytter ikke, at den højtærede Minister fortsætter med de Betragtninger, som han her er inde paa, og som har ført til denne Diskussion. Det, vi har ønsket at give Udtryk for i vore Ændringsforslag, kan kortest tilkendegives ved Opstillingen af et Eksempel. Lad os sige, at der er opført et Kompleks, som rummer f. Eks. 300 Lejligheder, og deraf stiller man 100 Lejligheder til Raadighed for børnerige Familier. Tilbage er der 200 Lejligheder. Saa siger vi: Hvad skulde der saa være i Vejen for at stille en vis Del af disse 200 Lejligheder til Raadighed ogsaa for saadanne fattige Familier, som er ude af Stand til at betale normal Husleje, men som f. Eks. har 2 eller 1 Barn? Der kan ikke være den allerfjerneste Konsekvens i Retning af det, den højtærede Minister her nævner, at det skulde betyde et mindre Antal Lejligheder til børnerige Familier. Det behøver det aldeles ikke at betyde. Eksemplet her viser, at dette ikke behøver at være Tilfældet, og derfor forstaar jeg ikke, at den højtærede Minister ikke ved denne Lejlighed har vist Forhandlingsvilje for ogsaa at komme disse i social Henseende saa overordentlig vanskeligt stillede Familier til Hjælp, men paa har afvist det og derefter gaar her op paa denne Talerstol og beskylder os, der har stillet dette Forslag, for, at vi ikke undte